

อัครวินัยบาตรกรรมกับความสัมพันธ์ที่มนุษย์มีต่อ เทพและพระเจ้า

ศาสนาโดยทั่วไปแล้วห้ามการทำอัครวินัยบาตรกรรม โดยเฉพาะศาสนาคริสต์ ในงานเขียนของนักบุญ ออกัสติน เรื่อง City of God ออกัสตินได้กล่าวถึงข้อห้ามในการทำอัครวินัยบาตรกรรมโดยอ้างถึงข้อบัญญัติข้อที่ 6 ซึ่งห้ามการฆ่า (Thou Shalt Not Kill) ออกัสตินกล่าวว่า "ในความเป็นจริงเราต้องเข้าใจว่ามันเป็นการห้าม โดยกฎห้ามการฆ่า... แต่ไม่ได้หมายความว่าคนผู้ซึ่งทำความผิดต่อตัวเองจะถูกลงโทษจากความผิด เพราะกฎเกี่ยวกับการรักเพื่อนบ้านเริ่มต้นจากตัวของเราก่อน อันเราจะเห็นได้จากบทบัญญัติที่กล่าวว่า "คุณควรรักเพื่อนบ้านเท่ากับตัวคุณ" (18: 31) สำหรับชาวคริสเตียนแล้ว โลกที่เราอาศัยอยู่นี้ เป็นสถานที่ตระเตรียมสำหรับชีวิตหลังความตาย เป็นการทดสอบ เพื่อจะหาว่าใครสมควรจะไปสู่สวรรค์หรือนรก เป้าหมายสูงสุดของชาวคริสเตียนก็คือ การผ่านการทดสอบนี้และวิธีที่จะบรรลุได้ด้วยการหลีกเลี่ยงบาปต่าง ๆ มนุษย์จึงมีพันธะที่ต้องเชื่อฟังบัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้า

มนุษย์ในฐานะที่เป็นสมบัติของเทพและพระเจ้า

นอกจากจะมีการอ้างถึงข้อบัญญัติที่ห้ามการฆ่า ยังมีการอ้างถึงความสัมพันธ์ของพระเจ้าเป็นเจ้าที่มีต่อมนุษย์ ในฐานะที่มนุษย์เป็นทรัพย์สินสมบัติของพระองค์ มนุษย์จึงไม่มีสิทธิที่จะกระทำการอัครวินัยบาตรกรรมได้โดยขาดความยินยอมจากพระองค์ ในงานเขียนของ จอห์น ลอค เรื่อง

The Second Treatise of Civil Government ลอคกล่าวว่า

มนุษย์ที่มีอยู่ทั้งหมด เป็นผลงานของพระเจ้าสร้างที่ชาญฉลาดผู้ทรงอำนาจยิ่งใหญ่และไม่มีที่สิ้นสุด คนรับใช้ทั้งหมดปกครองโดยพระเจ้าเป็นนายองค์เดียวส่งมายังโลก โดยพระเจ้าประสงค์และภารกิจของพระองค์ มนุษย์เป็นทรัพย์สินสมบัติของพระองค์ซึ่งสิ่งที่พระองค์สร้างจะเป็นไปจนวาระสุดท้าย มิใช่ความพึงพอใจของคนอื่น... ทุกคนมีพันธะที่จะรักษาชีวิตตนเองและไม่คือดึงจากร่างนี้ไป (19: 5)

เอมมานูเอล ค้านท์ ก็มีความคิดในความสัมพันธ์ที่มนุษย์มีต่อพระเจ้าในทำนองเดียวกัน เขากล่าวในประเด็นนี้ว่า

เราอาศัยอยู่ในโลกนี้ภายใต้เงื่อนไขที่แน่นอนและสำหรับจุดประสงค์เฉพาะ แต่อัครวินัยบาตรกรรมคือค่านิยมประสงค์ของพระเจ้าสร้าง เขา (ผู้ทำอัครวินัยบาตรกรรม) ไปสู่โลกในฐานะที่เป็นผู้ละทิ้ง

หน้าที่ของเขา เขาจะถูกมองในฐานะขบถต่อพระเจ้า คราวเท่าที่เราจดจำสัจจะว่าเป็น เจตนาของพระเจ้าที่จะรักษาชีวิต เราก็มีพันธะที่จะควบคุมกิจกรรมของเราให้ลงรอยต่อกัน เราไม่มีสิทธิที่จะเสนอความรุนแรงต่อพลังธรรมชาติของการรักษาชีวิตของตัวเอง และทำลายความมีเหตุผลของแผนการนั้น เรามีหน้าที่ที่จะรักษาชีวิตไว้จนกว่าเวลาจะมาถึง เมื่อพระเจ้าสั่งให้เราละทิ้งชีวิตไป (20: 154)

ทั้งความคิดของ จอห์น ลอค และของค้ำหนักถึงแม้จะมีลักษณะที่คล้ายกัน แต่ทั้งลอคและค้ำหนักก็ไม่ได้ให้รายละเอียดชัดเจนลงไปว่าทำไมพระเจ้าจึงห้ามอัครวินัยบาปกรรม

1. ทัศนคติของเพลโต

การกล่าวอ้าง เทพ (gods) ที่นำมาห้ามอัครวินัยบาปกรรมมีมาตั้งแต่สมัยกรีกโบราณ โปตากอรัสนักปรัชญาในสมัยนั้นได้กล่าวต่อต้านอัครวินัยบาปกรรมในฐานะที่มนุษย์เป็นทรัพย์สินสมบัติของพระเจ้า มนุษย์จึงไม่มีสิทธิที่จะกระทำการดังกล่าวโดยขาดความยินยอมของเทพ และข้ออ้างดังกล่าวได้ถูกนำมากล่าวอีกในงานเขียนของเพลโตในหนังสือเรื่อง "เฟโด" อันเป็นบทสนทนาของโสกราตีสกับซิปิัสซึ่งตอนหนึ่งโสกราตีสกล่าวว่า

ถ้าสมบัติของท่าน เป็นคั้นว่า วัชหรือลา เกิดถือลัทธินำตัวออกไปจากท่านทั้ง ๆ ที่ท่านยังไม่แสดงความประสงค์ให้สัตว์ตัวนั้นตาย ท่านจะไม่โกรธซึ่งสัตว์นั้นหรือ ถ้าท่านลงโทษได้ท่านจะไม่ลงโทษมันหรือ...ถ้าเรามองไปในแง่นี้ก็ย่อมเห็นเหตุผลที่ว่ามนุษย์ควรอยู่ก่อน จะคร่าชีวิตของคนเองก่อนเทพเรียกตัวไปหาได้ไม่ อย่างข้าพเจ้านี้ เทพกำลังเรียกตัวไปอยู่แล้ว (1: 71)

ข้ออ้างเชิงอุปมาอุปไมยที่เพลโตยกมาอ้างในงานเขียนของเขาได้พิจารณาความสัมพันธ์ที่มนุษย์มีต่อเทพ เป็นไปในลักษณะนายกับทาส เพลโตเห็นว่าทาสนั้นเป็นสมบัติอันสมบูรณ์ของนาย และทาสก็ไม่มีสิทธิที่จะหลีกหนีจากความเป็นทาส ไม่ว่าด้วยวิธีการใดก็ตามรวมทั้งอัครวินัยบาปกรรมด้วย

การเปรียบเทียบให้พระเจ้าเป็นนายของมนุษย์นั้นเราสันนิษฐานเอาว่า เทพดีเสมอในขณะที่นายที่เป็นมนุษย์อาจจะดีหรือเลวก็ได้ ถ้านายที่เป็นมนุษย์เป็นคนเลวแล้วทาสก็มีเหตุผลที่จะหลีกหนีจากนาย แต่ถ้าเขาเป็นนายที่ดีเขาก็มีสิทธิที่จะโกรธ หากสมบัติที่เป็นของเขาพยายามที่จะหลีกหนีหรือทำอัครวินัยบาปกรรม ส่วนในกรณีของเทพ เทพเป็นนายที่ดีอยู่เสมอ มนุษย์ในฐานะที่เป็นสมบัติของพระองค์จึงไม่มีสิทธิที่จะหลีกหนีไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม ดังนั้นความตายในฐานะที่จะปลดปล่อยตัวเองออกจากความเป็นทาสจึงเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ไม่ว่าจะกระทำด้วยตนเองหรือเป็นผลมาจากคนอื่นก็ตามหากไม่ได้รับการยินยอมจาก เทพผู้เป็นนายของมนุษย์

ในตอนหนึ่งของหนังสือ เรื่อง เฟโด ไสกราติสได้กล่าวกับสมิธัสและซีบัส ในเรื่องการเตรียมตายหรือฝึกฝนความตาย (practiced dying) ซึ่งเฟลได้เห็นว่าเป็นหน้าที่ของนักปราชญ์ ไสกราติสในฐานะตัวแทนของ เฟลได้กล่าวว่า

ข้าพเจ้าถือว่าผู้ซึ่งอุทิศตนให้แก่ปัญญานั้น มัก เป็นบุคคลที่ผู้อื่น เข้าใจผิด เพราะไม่คิดกันว่า นักปราชญ์ปฏิบัติธรรมอยู่ตลอดเวลา เพื่อเตรียมตายและเพื่อความตาย ที่เป็นเช่นนั้นเพราะ นักปราชญ์ประสงค์ความตายอยู่ตลอดเวลาชีวิต ก็เมื่อกาลอันต้องประสงค์มาถึง จะกลัวไย เพราะไหน ๆ ก็ได้ปฏิบัติตน เตรียมพร้อมอย่างปรารถนาอยู่แล้ว (1: 73)

การเตรียมตายหรือฝึกฝนความตายนี้อาจทำให้บางคนนึกไปว่า เฟลได้นั้นยอมรับการทำอัตวินิบาตกรรม เพราะอัตวินิบาตกรรมก็คือการทำให้ตัวเองตาย จึงดูเหมือนว่าหลักคำสอน เรื่องการทำอัตวินิบาตกรรมนี้ขัดแย้งกันเอง

เมื่อพิจารณาความหมายของคำว่า เตรียมตายและฝึกฝนความตายที่เฟลได้ใช้แล้ว เราจะเห็นได้ว่าอัตวินิบาตกรรมกับการฝึกฝนความตายที่เฟลได้สอนนั้น เป็นคนละเรื่องกัน เฟลได้ใช้คำว่า เตรียมตายหรือฝึกฝนความตายนี้ไปในเชิงการทำให้ตัวเองปราศจากตัณหา ปล่อยให้จิตเป็นอิสระ เพื่อ เข้าสู่สภาวะที่แท้จริงของสิ่ง ซึ่งเฟลได้เห็นว่า

บุคคลผู้ประสงค์จะค้นหา เนื้อหา และความบริสุทธิ์แห่งสัจจะ ย่อมต้องใช้เพียงจิตอันบริสุทธิ์ ปราศจากการผสมปน เปกกับสิ่งอื่น ตัดตนเองออกจาก จักขุประสาท จากโสตประสาท และประสาทอื่น ๆ ของร่างกายให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพราะปราชญ์ย่อมถือสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ขัดขวางจิตมิให้ เข้าถึงวิชาและสัจจะ ก็ใครเล่า นอกจากปราชญ์เสียแล้วที่จะ เข้าถึงวิชาแห่งสภาวะที่แท้จริง (1: 75)

ดังนั้นการ เตรียมตายหรือฝึกฝนความตายจำมิได้มีความหมายไปในเชิงการฆ่าตัวตาย หรือทำอัตวินิบาตกรรมแต่อย่างใด

2. ทัศนะของนักบวชอโควินัส

การทำอัตวินิบาตกรรม โดยคำนึงถึงความสัมพันธ์ที่มนุษย์มีต่อพระเจ้าปรากฏอย่างชัดเจนในงานเขียนของ นักบวช โทมัส อโควินัส ในเรื่อง Summa Theologica อโควินัสได้คัดค้านอัตวินิบาตกรรมโดยพิจารณาออกเป็น 3 ประการด้วยกัน ประการแรก เป็นการขัดต่อธรรมชาติ ประการที่สองเป็นการทำร้ายชุมชน และประการที่สามเป็นการขัดต่อประกาศิตของพระเจ้า ซึ่งเขากล่าวว่า

อย่างที่สาม เพราะชีวิต เป็นสิ่งที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของประทานให้แก่มนุษย์ และขึ้นอยู่กับอำนาจของพระองค์ผู้ซึ่งจะฆ่าและทำให้มีชีวิต ดังนั้นใครก็ตามทำอัครวินิบัติกรรม เป็นบาปต่อพระองค์ แม้แต่ใครที่ฆ่าทาสของผู้อื่นก็เป็นบาปต่อนายเจ้าของทาส ในฐานะที่เขาแย่งชิงอำนาจการตัดสินใจที่เขาไม่ได้รับมอบหมาย สำหรับเรื่องนี้ เป็นของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเพียงลำพังที่จะพิพากษาถึงความตายและการมีชีวิตอยู่ 10 (3: 204)

เราจะเห็นว่าข้ออ้างที่อโควินัสยกมากล่าวว่ามีตรรกคล้ายกับของเพลโตที่ปรากฏในเรื่องเพลโต ความสัมพันธ์ที่มนุษย์มีต่อพระเจ้า เป็นไปในลักษณะนายกับทาส อัครวินิบัติกรรมที่ทำโดยมิได้รับคามยินยอมจากพระเจ้าจึงเป็นการปฏิเสธพระเจ้าผู้ให้ชีวิต ซึ่งชีวิต เป็นทรัพย์สินสมบัติของพระองค์ในฐานะที่พระองค์เป็นผู้สร้าง

การปฏิเสธการทำอัครวินิบัติกรรมของอโควินัสนั้นมีพื้นฐานมาจากความคิดทางอภิปรัชญาของท่าน ซึ่งอโควินัสได้ให้ลักษณะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ โดยการพิสูจน์ความมีอยู่ของพระเจ้าไว้ 5 ประการด้วยกัน โดยประการแรกพระเจ้าเป็นผู้ที่ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวครั้งแรกโดยมิได้ถูกสิ่งอื่นทำให้เคลื่อนไหว ประการที่สองพระเจ้าเป็นปฐมสาเหตุประสิทธิภาพ ประการที่สามพระเจ้าเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่และมีความจำเป็นในตัวเองโดยมิได้รับมาจากสิ่งอื่น และเป็นสาเหตุก่อเกิดความจำเป็นในสิ่งอื่น ประการที่สี่พระเจ้าเป็นสาเหตุของความมีอยู่ของความดีและความสมบูรณ์ทุกอย่าง และประการที่ห้าพระเจ้ามีปัญญารอบรู้และควบคุมซึ่งนำให้สรรพสิ่งทั้งปวงในธรรมชาติเคลื่อนไปสู่จุดหมายของมัน จากข้อพิสูจน์เหล่านี้เองสิ่งที่ตามมาก็คือ ไม่มีใครเป็นอิสระจากพระเจ้า การทำอัครวินิบัติกรรมโดยมิได้รับความยินยอมจากพระเจ้าจึงเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เพราะเป็นการปฏิเสธประกาศิตของพระเจ้า และยังเป็น การปฏิเสธพระเจ้าอันเป็นสาเหตุของการมีอยู่ของความดีและความสมบูรณ์ ข้ออ้างที่อโควินัสยกมากล่าวก็คือการขัดต่อความใจบุญ (Charity)* เขากล่าวว่า "...อัครวินิบัติกรรม เป็นสิ่งตรงกันข้ามกับความใจบุญที่มนุษย์ต้องรักตนเอง ดังนั้นอัครวินิบัติกรรมจึงเป็นบาปของมนุษย์ เพราะขัดต่อความใจบุญ" 10 (3: 204) ในความหมายนี้ อัครวินิบัติกรรมจึงมิใช่เป็นการปฏิเสธความรักที่มนุษย์มีต่อตัวเอง แต่ยังปฏิเสธความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ ในคอนหนังสืออโควินัสกล่าวว่า

---

*คำว่า "charity" ที่แปลว่าความใจบุญนี้ นอกจากจะมีความหมายอันเกี่ยวกับ ความรัก ความ เมตตากรุณาที่มีต่อผู้อื่นแล้ว ยังหมายรวมถึง ความรักความ เมตตากรุณาที่มีต่อตนเองด้วย

เนื่องจาก เพราะมีการสื่อสารระหว่างมนุษย์และพระเจ้า โดยที่พระองค์ส่งความสุขของพระองค์มายังเรา บางชนิดของมิตรภาพจำเป็นต้องมีพื้นฐานบน เรื่องเดียวกัน...ความรักที่เป็นพื้นฐาน การสื่อสารก็คือความใจบุญ โดย เหตุผลแล้ว เป็นที่ประจักษ์ว่าความ ใจบุญก็คือมิตรภาพที่มนุษย์มีต่อพระเจ้า 9 (3: 264)

ความ ใจบุญที่อโควนัสกล่าวถึงนั้น เป็นการแสดงออกของมนุษย์ที่แสดงให้เห็นความสัมพันธ์เชิงรูปธรรมที่มีต่อพระเจ้าในฐานะผู้สร้างสิ่งที่มีชีวิต อโควนัสกล่าวว่า "พระเจ้าถูกรักในฐานะที่เป็นกฎของ ความดีที่ซึ่งความ ใจบุญถูกค้นพบ ในขณะที่มนุษย์ที่มีความ ใจบุญรักตัวเอง โดยเหตุผลของการ คิดตามพระเจ้า" 9 (3: 337) อัศวินบาตรวมที่มนุษย์กระทำจึง เป็นการปฏิเสธพระเจ้า ในฐานะที่เป็นกฎเกณฑ์สูงสุดของความดี

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่อโควนัสยกขึ้นมาคัดค้านการทำอัศวินบาตรวมก็คือ อัศวินบาตรวมขัดต่อความเป็นไปของธรรมชาติ อโควนัสกล่าวว่า "ทุกสิ่งโดยธรรมชาติรักตัวเอง ผลของการมีอยู่ก็เพราะทุกสิ่งโดยธรรมชาติรักษาตัวเองให้มียู่ และต่อต้านความ เสื่อมเสียเท่าที่มันจะสามารถทำได้ ดังนั้น อัศวินบาตรวมจึง เป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับความเป็นไปของ ธรรมชาติ" 10 (3: 203-204) การห้ามการทำอัศวินบาตรวมโดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับ ธรรมชาตินั้น มีพื้นฐานมาจากความ เชื่อในเรื่องพระเจ้าในฐานะที่เป็นพระเจ้าผู้สร้างและคอยควบคุม สรรพสิ่งให้เป็นไป ดังนั้นเมื่อทุกสิ่งถูกกำหนดชะตาและควบคุมโดยพระเจ้า ทุกสิ่งโดยธรรมชาติ จึงเคลื่อนไปสู่ความดี ดังนั้นอัศวินบาตรวมเป็นสิ่งที่ผิดธรรมชาติเพราะปฏิเสธการเคลื่อนไปสู่ ความดีอันเท่ากับเป็นการปฏิเสธพระเจ้าผู้สร้างและผู้เป็นความดีสูงสุด

ข้อโต้แย้งที่อโควนัสยกขึ้นมาเพื่อตอบคำถามอีกประเด็นหนึ่งก็คือ การรับรอง ความถูกต้องของการทำอัศวินบาตรวม ในบางกรณีอันเคยปรากฏมาแล้วในงานเขียนของ เซนต์ ออกัสติน ที่กล่าวว่า "อย่างไรก็ตามมีข้อยกเว้นที่แน่นอนคือกฎการฆ่าโดยคำสั่งของพระเจ้า เอง มีบางชนิดที่ผู้ฆ่าได้รับคำสั่งจากพระเจ้า หรือโดยกฎ หรือโดยคำสั่งที่แสดง เฉพาะคนในเวลา เฉพาะ" (18: 32) กรณีที่หยิบยกมาเป็นตัวอย่างในข้ออ้างนี้ก็คือ แซมสัน (Samson) ซึ่งถือว่าเป็นนักบุญคนหนึ่งที่เขาฆ่าตัวเองตายพร้อมศัตรู ออกัสตินเห็นว่า การกระทำของแซมสันได้รับการอภัยไม่ ถือเป็นสิ่งที่ผิด เหตุผลที่ออกัสตินยกมาอ้างก็คือ การกระทำที่แซมสันทำไปมีผลมาจาก การที่เขาได้รับคำสั่งพิเศษจากพระเจ้า ซึ่งนักบุญ โทมัส อโควนัสก็คิดเห็นในทำนองเดียวกัน เขาเห็นว่าหาก แซมสันจะได้รับการอภัยจากการที่เขาฆ่าตัวเองตายพร้อมศัตรูด้วยการหังบ้านลงมาก็เพราะได้รับการ อกเว้น โดยพระวิญญานซึ่งกระทำผ่านแซมสันให้แซมสันกระทำการดังกล่าวนั้น

ข้อโต้แย้งการห้ามอัตวินิบาตกรรมโดยการอ้างพระเจ้า

ความคิดของทั้ง นักบุญ ออกัสติน และ ศักบุญ โทมัส อควีนาส นั้นเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางโดยเฉพาะชาวคริสต์ แต่อย่างไรก็ตามการห้ามการทำอัตวินิบาตกรรมโดยพิจารณาจากความสัมพันธ์ที่พระเจ้ามีต่อมนุษย์มีคนจำนวนมากที่เห็นด้วย เดวิด ฮูม นักปรัชญาที่มีชื่อเสียงได้เขียนบทความแสดงการไม่เห็นด้วยกับเหตุผลดังกล่าว ซึ่งงานเขียนของเขาเป็นที่กล่าวถึงอย่างมาก ในบทความเรื่อง On Suicide เดวิด ฮูม ได้โต้แย้งข้อห้ามที่อ้างถึงเอกสิทธิ์ของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของที่ตัดสินว่า เมื่อไรมนุษย์สมควรจะตาย และการอ้างอัตวินิบาตกรรมเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องเนื่องมาจากแย้งซึ่งอำนาจการตัดสินนี้จากพระองค์ไป ฮูม เห็นว่าถ้าหากเรายอมรับว่าอัตวินิบาตกรรมเป็นการแย้งซึ่งอำนาจของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของแล้ว การยืดอายุหรือการทำให้ชีวิตยืนยาวออกไปอีกก็น่าจะถือได้ว่าเป็นการแย้งอำนาจของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของด้วยเช่นกัน ตอนที่หนึ่งของบทความของเขามีอยู่ว่า "มันเท่ากับเป็นการกระทำที่ผิดที่จะรักษาชีวิตตัวเอง เช่นเดียวกับการทำลายตัวเอง ถ้าฉันหลบก้อนหินที่หล่นมาทับหัวของฉัน ฉันรบกวนคือกฎธรรมชาติ และฉันรุกรานอำนาจเฉพาะของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ โดยยืดอายุของฉันต่อไปอีกระยะเวลาหนึ่ง" (21: 419)

ข้อโต้แย้งที่ฮูมยกมากล่าวประเด็นถัดมาก็คือ การถือว่าข้อห้ามการฆ่า (Thou Shalt Not Kill) เป็นการห้ามอัตวินิบาตกรรมด้วย ฮูมไม่เห็นด้วย เขากลัว เห็นว่าน่าจะมีการระบุให้แน่ชัดลงไปเลย เขากล่าวว่า

กฎห้ามการฆ่ามีความหมายอย่างชัดเจน เฉพาะแต่เพียงการฆ่าผู้อื่น ผู้ที่เราไม่มีสิทธิเหนือชีวิตเขา ข้อห้ามนั้นย่อม เหมือนกันศีลของคัมภีร์ซึ่งต้องขยายโดยเหตุผลและสามัญสำนึก... แต่ข้อห้ามนี้มีได้แสดงการต่อต้านอัตวินิบาตกรรม ข้อห้ามนี้ไม่มีอำนาจรวมทั้งกฎที่โมเสสดังขึ้นมา เว้นแต่มันถูกตั้งโดยหลักธรรมชาติ และเราก็ได้พยายามเรียบร้อยแล้วที่จะพิสูจน์ว่าอัตวินิบาตกรรมมิได้ถูกห้ามโดยกฎเกณฑ์*

---

*...Thou shalt not kill, is evidently meant to exclude only the killing of others, over whose life we have no authority. That this precept, like most of the scripture precepts, must be modified by reason and common sense... But this commandment ever so express against suicide, it would now have no authority, for all the law of Moses is abolished, except so far as it is established by the law of nature. And we have already endeavoured to prove that suicide is not prohibited by that law... (Hume, Essay)

ข้อโต้แย้งทั้งสองนับว่ามีผลอย่างมากต่อความคิดที่ห้ามการทำอัศวินบาปกรรมที่ใช้ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และพระเจ้า เป็น เครื่องตัดสิน ในกรณีเกี่ยวกับการยึดอายุออกไป สมมติว่าเป็น การแย้งซึ่งอำนาจพระเจ้าในท่านองเกี่ยวกับการทำอัศวินบาปกรรม แน่แน่นอนที่เดียวจากความคิดของทั้งออกัสตินและอโควนัสย่อมปฏิเสธความคิดนี้อย่างแน่นอน แต่สิ่งที่ตามมาก็คือ เหตุผล ในการอธิบายซึ่งท้ายที่สุดจะนำเราไปสู่ข้ออ้างที่ยืนอยู่บนศรัทธาและความ เชื่อใน เรื่องพระเจ้า นั้นเอง ข้อโต้แย้งที่ซุมมีในกรณีที่สองนั้น ย่อมแสดงให้เห็นถึงความคิดในหลักของจริยธรรมที่ เปลี่ยนไป โดยที่ไม่ยึดถืออะไรโดยขาดการไตร่ตรองหรือคิดหา เหตุผลอันถูกต้อง

ในปัจจุบันการหยิบยกบัญญัติหรือคำสั่งของพระเจ้ามา เป็นข้ออ้างการกระทำต่าง ๆ รวมทั้ง อัศวินบาปกรรม โดยถือว่าสิ่งต่าง ๆ การกระทำต่าง ๆ และสิ่งอื่น ๆ จะถูกผิดศีลเลยเป็นผล เนื่องมาจากพระเจ้ายอมรับและคำหนี ซึ่ง เกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินก็คือเจตนาหรือกฎของพระเจ้า ดูเหมือนว่าจะไม่ได้รับความนิยมนำมากล่าวอ้าง เนื่องจากความไม่ชัดเจนในการอธิบาย และ เนื่องจากเราไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้าอย่างแน่ชัด รวมทั้งความแน่แท้ของคำสั่ง และ เจตนาของ พระเจ้าที่จะบอกเราได้ว่าอะไร เป็นสิ่งที่ควรกระทำหรืออะไร เป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำด้วย เหตุที่ว่า เจตนาของพระเจ้าอย่าง เดียวไม่สามารถชี้ได้ว่าอะไร เป็นสิ่งที่ควรกระทำ ประโยคที่ว่า "พระเจ้า เจตนา ก." มิได้เป็นคำพูดที่เกี่ยวข้องกับ เรื่องคุณค่า มันมิได้บอกว่า ก. เป็นสิ่งที่ควรกระทำแต่ อย่างใด เพราะก่อนที่เราจะรู้ว่าอะไร เป็นสิ่งที่ควรกระทำหรือไม่ควรกระทำ เราจำเป็นต้องรู้ เสียก่อนว่าเจตนาของพระเจ้า เป็นสิ่งที่ดี และ เพื่อจะรู้ว่า เจตนาของพระเจ้า เป็นสิ่งที่ดีเราก็คง ตัดสินมันอย่างอิสระ โดยแยกจากความเชื่อหรือความคิดทางศาสนศาสตร์ เอ ซี อีวริง

(A. C. Ewing) ได้กล่าวเปรียบเทียบไว้ว่า

การปราศจากความคิดล่วงหน้าที่มีต่อพระเจ้าว่าเป็นสิ่งที่ดี หรือคำสั่งของพระเจ้า เป็นสิ่ง ถูกต้อง พระเจ้าจะไม่ได้รับการ เชื่อฟังจากเรามากกว่าฮิตเลอร์ ยกเว้นเสียแต่ว่าพระเจ้า จะมีกำลังที่มากกว่าที่จะสร้างความเดือดร้อนแก่พวกเรา ถ้าพวกเราไม่ เชื่อฟังพระองค์มาก กว่าฮิตเลอร์ และนี่ก็ไม่ใช่เหตุผลทางจริยธรรม (22: 103)

ดังนั้นหากเราจะถือว่าสิ่งที่พระเจ้า เจตนา เป็นสิ่งที่ดี เป็นสิ่งที่ถูกต้อง เราจำเป็นต้องทำการสอบสวน ถึงความคิดล่วงหน้าก่อน ซึ่ง เป็นการพิจารณาหาสาเหตุของการห้ามการกระทำและคุณค่าของการ กระทำนั้น ๆ โดยพิจารณาแยกออกจากความ เชื่อที่ขาดการไตร่ตรอง ในปัจจุบันบทบัญญัติที่ถือว่า เป็นมันติก เจตนาของพระเจ้าจึงได้รับการพิจารณาก่อนที่จะรับถือ เป็นแนวปฏิบัติ

ในกรณีของ นักบุญ ออกัสติน ที่หิบบยกพระบัญญัติข้อที่ 6 ที่ห้ามการฆ่ามากล่าวโดย
 หมายความว่าห้ามทำอหิวาตกรรมด้วยนั้น ออกัสตินมิได้ให้เหตุผลว่าทำไมอหิวาตกรรม
 จึงเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ ออกัสตินเพียงแต่กล่าวว่าพระเจ้าห้ามทำอหิวาตกรรม ซึ่งก็ไม่ได้
 กล่าวอีกเหมือนกันว่าทำไมพระเจ้าจึงห้ามการทำอหิวาตกรรม เหตุผลของออกัสตินดูออก
 จะเหมือนชาวคริสเตียนโดยทั่วไปที่ถือว่ามนุษย์มีพันธะที่จะต้องเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าหรือบัญญัติ
 ของพระเจ้า ฉะนั้นถ้าพระเจ้าสั่งอะไรแล้วมันเป็น เรื่องที่ควรกระทำ การอ้างในลักษณะนี้
 ริชาร์ด บี แบนด์ (Richard B. Brandt) ได้ตั้งข้อสังเกตการให้เหตุผลว่า

สำหรับการให้เหตุผลแบบนี้บางคนอาจตอบว่า มัน เป็นคำอธิบายทางคัมภีร์ที่กำหนดเอาเอง
 ของข้อบัญญัติที่ 6 ที่อ้างสิทธิ์ว่ามีเจตนาห้ามการทำอหิวาตกรรม อย่างที่สองก็คือว่า
 ถ้าไม่มีการพิจารณาที่จะแสดงได้ว่าคุณค่าของอหิวาตกรรมนั้นผิดจรรยาพระเจ้าก็ไม่มีสิทธิ์
 ห้ามได้ (23: 370)

ข้อสังเกตแรกของแบนด์นั้นคิด เห็น เหมือนกับ เดวิด ชูบ ที่ไม่ถือว่ากฎห้ามการฆ่าจะกินความ
 ถึงการทำอหิวาตกรรมด้วย อย่างที่สองนั้นเป็นการพิจารณาโดยการดูความถูกต้องที่ตัว
 อหิวาตกรรม โดยแยกออกจากความเชื่อซึ่งแบนด์มักกล่าวอยู่เสมอว่า "ถ้าเราต้องให้เหตุผล
 กฎเกณฑ์ทางจริยธรรมใด ๆ ว่าเชื่อถือได้ทั้งหมดแล้วละก็ อย่างน้อยที่สุด เราต้องให้เหตุผลสนับสนุน
 เรื่องนี้ อย่าง เป็นอิสระจากข้ออ้างทางศาสนศาสตร์ (24: 81)

ในประเด็นที่อ้างถึงพระเจ้าเป็นสิ่งดีสูงสุด ซึ่งนำไปสู่การยืนยันที่ว่า เป้าหมาย
 สุดท้ายของพระเจ้าก็คือความดีของมนุษย์ ฉะนั้นจึง เป็นหน้าที่ของมวลมนุษย์ที่จะต้องทำตามสิ่งที่
 พระเจ้าต้องการ หรือพระเจ้าสั่งให้เรากระทำ การอ้างในลักษณะนี้ก็ไม่ได้ให้อะไรมากไปกว่า
 ความเชื่อที่ว่าพระเจ้าเป็นผู้สร้างทุกสิ่ง เพราะ เป็นการสมมุติไว้ก่อนแล้วว่าพระเจ้า เป็นสิ่งที่ดี
 ซึ่งเป็นเรื่องของความเชื่อ สำหรับเรื่องการศึกษาเหตุผลแล้ว เราจำเป็นต้องพิสูจน์ได้อย่างเพียงพอ
 ที่จะตัดสินใจได้ว่า พระเจ้า เป็นสิ่งที่ดีและพระเจ้า เป็นสิ่งที่ควรเชื่อฟัง เราไม่ควรจำกัดความ
 ถูกต้องของจริยธรรมไว้เพียง เฉพาะสิ่งนั้น เป็นสิ่งที่พระเจ้าสั่ง ไค นีลเซน (Kai Nielsen)
 ได้กล่าวในประเด็นนี้ว่า "ไม่มีคำสั่งใด ไม่ว่าจะ เป็นของพระเจ้าหรือผู้ใด ที่สามารถใช้
 เป็นมาตรฐานสูงสุดได้ และนั่นต้อง เป็นเรื่องของศรัทธาเพียงอย่างเดียวและไม่ได้เป็นผลมาจาก
 "ขบ" การะไยขัดแย้งต่อกฎของพระเจ้า" (25: 110)

ในงานเขียนของ นักบุญ อโควนัส ได้ยกข้ออ้างที่เกี่ยวกับพระเจ้ามากล่าว และ
 พยายามให้เหตุผลว่าทำไมพระเจ้าจึงห้ามการทำอหิวาตกรรม ข้ออ้างนั้นก็คือ มนุษย์ เป็น

ทรัพย์สินสมบัติของพระเจ้าอัน เป็นผลมาจากอภิปรัชญาของไอควนัสที่ถือว่าพระเจ้าเป็นผู้สร้าง ดังนั้น มนุษย์จึง เป็นทรัพย์สินสมบัติของพระองค์ มนุษย์จึง เป็นทาสของพระเจ้าที่เป็นนาย การอ้างท่านองนี่ จึง เป็นสมมุติล่วงหน้า เสียก่อนแล้วว่ามนุษย์ เป็นสิ่งที่พระเจ้าสร้างซึ่งยืนอยู่บนพื้นฐานแห่งความ เชื่อ เหตุผลความถูกต้องของการห้ามการทำอัศวินิมาคกรรม จึง เป็นการยืนอยู่บนข้อสมมุติฐาน ล่วงหน้าที่ยังหาข้อพิสูจน์ไม่ได้ ในการอ้างท่านองนี่ถึงแม้ เราจะยอมรับข้อสมมุติฐาน เบื้องต้น แล้วก็ตาม การให้เหตุผลความมาก็ยังเป็นปัญหา แปรนงค์ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า

ถึงแม้จะเป็นที่ยอมรับกันว่า เป็นหน้าที่ของมนุษยชาติที่ต้องทำตามทีพระเจ้าสั่งหรือ เจตนาให้ เรากระทำ จำ เป็นต้องมีข้ออ้างที่มากกว่านี้ที่จะแสดงว่าพระเจ้า ไม่นุญาติให้มนุษย์ละทิ้ง ชีวิตไป เมื่อความผาสุกส่วนตัวของพวกเขา จะมีเพิ่มมากขึ้นถ้า เขาทำดังกล่าว่า แล้วเราจะ อ้างเหตุผลที่จะแสดงเจตนาของพระเจ้าได้อย่างไร (23: 370)

ข้ออ้างของแปรนงค์ในส่วนนี้ เขาพยายามที่จะชี้ให้เห็นถึงความไม่มี เหตุผลอย่าง เพียงพอที่จะถือได้ ว่าอัศวินิมาคกรรม เป็นสิ่งที่คิดถึงแม้ว่า เราจะยอมรับสมมุติฐานล่วงหน้าแล้วว่ามนุษย์ต้องมีพันธะ หน้าที่ที่ต้องทำตาม เจตนาของพระเจ้า แต่เจตนาในเรื่องอัศวินิมาคกรรมนี้อาจขัดแย้งกับประโยชน์ สุขของบุคคลได้ ซึ่งแปรนงค์เห็นว่าสิ่งที่นักบุญไอควนัสนำมากล่าวอ้างนั้นยังไม่เพียงพอ จำเป็นต้องมีข้ออ้างอื่นมาประกอบอีก

โดยสรุปแล้ว การอ้างเหตุผลห้ามการทำอัศวินิมาคกรรมบนความสัมพันธ์ที่มนุษย์มีต่อ พระผู้เป็นเจ้านั้น มีลักษณะที่ไม่ค่อยสม เหตุสมผลนัก อันสืบเนื่องมาจากความไม่ชัดเจนในเรื่อง ของพระเจ้า และ เหตุผลที่น่ามากล่าวอ้างนั้นมักยืนอยู่บนสมมุติฐานล่วงหน้าที่ยังไม่ เป็นที่ยอมรับกัน หรืออยู่บนพื้นฐานของศรัทธา เสีย เป็นส่วนใหญ่ มิได้หาเหตุผลในตัวของอัศวินิมาคกรรมเอง. และถ้า หากเรายอมรับสมมุติฐานล่วงหน้าที่มีมา การให้เหตุผลก็ยังขาด เหตุผลที่จะแสดงให้เห็นได้ว่า อัศวินิมาคกรรมนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำอย่างที่แปรนงค์และฐูม ไต้คัดค้านและตั้งข้อสัง เกศ ดังนั้น การที่เราจะสรุปว่าอัศวินิมาคกรรม เป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำโดยอาศัยการอ้างในพระเจ้า จึงจำ เป็น ต้องอาศัยศรัทธาอันแรงกล้ามากกว่าความถูกต้องของ เหตุผลที่จะทำให้ เรายอมรับความคิดดังกล่าวได้